



## Pensions: l'auditoria és absolutament necessària

Tot i la maniobra del govern d'anunciar una pujada del 8,5% per a les pensions, la manifestació del 15 d'octubre, convocada per les principals organitzacions de pensionistes, va ser un èxit rotund. Especialment, per una participació més gran de treballadors en actiu i de sindicalistes. Però això no vol dir que desapareguin les pressions per a una forta retallada de les pensions.

D'una banda, la Unió Europea exigeix al govern que compleixi el compromís de reduir la despesa en pensions, ja sigui elevat a 35 anys el període de còmput de la pensió o per un altre mecanisme. I, per altra banda, precisament la persistència de la mobilització dels pensionistes –que preparen noves jornades de mobilització per al mes de novembre– obliga a redoblar la campanya de pressió sobre el govern perquè deixi de marejar la perduda i apliqui les retallades a que s'ha compromès el ministre Escrivà, i, com a complement, la campanya d'intoxicació de l'opinió pública amb el mite que el sistema públic de pensions és insostenible.

En un mercat mundial que es contreu, el capital financer té avidesa per ficar la mà als milers de milions de la seguretat social per als seus fons de pensions, malgrat la manca de rendibilitat d'aquests (vegeu la seva fallida actual a la Gran Bretanya i les pèrdues de gairebé un 10% acumulades aquest any a Espanya)

Les mobilitzacions contínues dels pensionistes amb les plataformes, la participació creixent de grups de treballadors i sindicalistes, la crisi política oberta al propi govern que va arribar a la seva culminació quan una majoria parlamentària va votar, el 21 de desembre de 2021, l'auditoria de la caixa de la Seguretat Social que el govern es nega a dur a terme, expliquen la campanya desaforada contra els pensionistes com a privilegiats.

Per tant, això indica que l'auditoria és el centre de la batalla, així com la relació de l'exigència d'augment de salaris.

La batalla per l'auditoria és una batalla política. No és simplement la demostració de que el sistema és sostenible, sinó que demostraria la podridura de les institucions que des de la dictadura, sota la qual es va imposar la creació de la seguretat social, les institucions, han actuat per permetre que tots els governs tiressin de la caixa de la gent gran.

A això se suma el que en realitat regeix els pressupostos de l'estat, l'ocultació de despeses, com hem comprovat a Defensa, a la Casa Reial, en realitat a tot el sistema.

### Un cop més, el Banc d'Espanya a l'atac

L'experiència ha demostrat que la suposada independència dels bancs centrals respecte dels governs i dels pobles permet la seva dependència absoluta de les necessitats del capital financer.

En aquesta ocasió, el governador del Banc d'Espanya, Pablo Hernández de Cos, ha intervingut, una vegada més, per defensar la necessitat d'un pacte de rendes i que inclogui les pensions. Durant la seva intervenció a la Comissió de Pressupostos del Congrés dels Diputats, Hernández de Cos ha demanat que les llars, les empreses i els governs han d'actuar, demanant-los “que assumeixin una pèrdua de renda”. I ha insistit de manera especial que també ho han de fer els pensionistes, en afirmar els efectes de “risc” que, segons ell, tindrà la revaloració de totes les pensions en funció de l'evolució de la inflació, amb la pujada prevista del 8,5% per al proper any.

Hernández de Cos, a qui el poble no ha triat, s'ha permès donar lliçons a tots els grups parlamentaris sobre els “senyals” que cal donar per aturar la inflació. Ha dit que la inflació suposa que “hi ha una pèrdua de benestar sí o sí”, i que “principalment empreses i llars, però també les administracions públiques” han d’“interioritzar la pèrdua de renda que implica l'encariment” de les primeres matèries que importa Espanya i l'efecte de la inflació, per això, “l'únic que podem fer és repartir-ne el cost”. Per Hernández de Cos, aquest repartiment es materialitzaria en el pacte de rendes, que podria adoptar-se només al sector privat, però ha defensat que “seria un missatge molt més potent de desindexació de l'economia en un context d'inflació molt elevada que també cobrir el sector públic”, afectant a “funcionaris i pensionistes”.

L'advertiment sobre els funcionaris no sembla tan necessari després de la signatura d'un acord que suposa una pèrdua d'almenys un 6% del poder adquisitiu. Potser per això, el president del Banc d'Espanya ha insistit més en els pensionistes.

Resignant-se, aparentment, davant del que és inevitable, Hernández ha demanat,

hipòcritament, per protegir els pensionistes més vulnerables, amb una revaloració de les prestacions mínimes el proper any en línia amb la inflació, estimada en un 8,5%. Però ha demanat que aquest manteniment del poder adquisitiu no afecti la resta de pensions.

El governador ha insistit que “la despesa pública hauria d'evitar l'ús generalitzat de clàusules d'indexació automàtiques en un context en què el marge” de l'Estat “es troba molt constrenyit per l'abultat endeutament públic”. Aquesta desindexació (no actualització automàtica amb la inflació) “es pot fer compatible” amb protegir els més vulnerables, és a dir, “que les pensions mínimes s'indexin (a l'IPC) però potser no la resta”.

Al banc d'Espanya s'uneixen els experts de la Fundació d'Estudis d'Economia Aplicada (Fedea), que proposen “abaratar la factura” de les pensions, amb una pujada selectiva del 11% per a les pensions mínimes i del 2,5% per a les pensions que superin els 1.400 euros, de manera que segons ells, es retallaria la despesa de pensions en 6.225 el 2023, i en deu anys, en 68.000 milions “que podrien destinar-se a programes que beneficiïn els joves, com l'amortització de deute públic”.

### ABC se suma a la campanya

Per la seva banda, el diari ABC –considerat per molts com a portaveu oficial de la Casa Reial– publicava el 17 d'octubre passat un editorial i un llarg article. L'editorial, amb un títol enganyós, segons el qual “Les pensions mitjanes tripliquen els salaris”, afirmació absolutament falsa, ja que el salari mitjà és de 24.009,2 euros, la pensió mitjana de jubilació, de 19.100 €, i la pensió mitjana del sistema de 15.256 euros anuals.

La notícia explica, desmentint a l'editorial, que, a l'última dècada, les pensions mitjanes a Espanya han crescut més del triple que els salaris. Això no impedeix que ABC pontifiqui que “aquestes dades haurien de posar en alerta tots els agents socials sobre la sostenibilitat del sistema de pensions”.

Però a l'ABC mateix se li escapa el perquè d'aquesta diferència de creixement de salaris i pensions. No és que les pensions hagin crescut gaire (al contrari, van patir una congelació amb Zapatero, i van pujar només un 0,25 mentre va durar la reforma

de pensions de Rajoy, i han tornat a perdre poder de compra el 2022), sinó que, com reconeix la notícia, “els salaris han patit l’última dècada l’impacte de l’enorme desocupació que es va generar durant el segon mandat de Rodríguez Zapatero i l’ajust de costos laborals que van efectuar les empreses durant la recuperació posterior. A això se suma que l’ocupació recuperada a partir del 2013 compta amb salaris, en general, més baixos que els anys previs a la crisi, que aquesta ocupació ha crescut més ràpid en sectors amb escàs valor afegit i que el salari dels joves és baix i precari,

Això no impedeix que ABC demani que s’elimini el “sistema de reajustament automàtic” de les pensions segons l’IPC (que no és tal), “que el Govern no hagi volgut considerar la possibilitat de tocar-lo, per motius clarament electoralistes”.

No hi ha dubte de quina és la causa que les pensions pugnin més que els salaris i

mantinguin l’actualització segons l’IPC: l’existència d’un moviment de pensionistes que, malgrat les debilitats, ha mantingut un principi: que governi qui governi, les pensions es defensin, i ho ha donat suport a la mobilització unida. Això assenyala la responsabilitat dels dirigents de les principals organitzacions sindicals, que acaben de signar un acord que suposa pèrdua de poder adquisitiu per als tres milions d’empleats públics, i que es mostren partidaris del pacte de rendes, com Hernández de Cos.

### Davant la confusió organitzada, l’auditoria

Es comprèn, en aquest marc, que el govern, que intenta imposar la retallada de pensions que ha compromès amb la Unió Europea, es negui a complir l’acord parlamentari que obliga a fer una auditoria pública dels comptes de la Seguretat Social, auditoria que demostraria que el sistema és perfec-

tament sostenible, perquè s’han tret de la seva caixa - ho reconeix el mateix Tribunal de Comptes - centenars de milers de milions per a “despeses impropies” no relacionades amb les pensions. Per això, l’exigència d’auditoria forma part essencial de la lluita en defensa del sistema públic de pensions, i no cal abandonar ni relegar.

En aquesta batalla política, impulsar la participació a les mobilitzacions organitzades per la COESPE i altres plataformes és vital. Però, insistim, es tracta d’una batalla política que ha d’incloure assenyalar la responsabilitat dels parlamentaris, l’exigència perquè compleixin el que van votar organitzant delegacions, pronunciant instàncies sindicals, on sigui possible, grups de treballadors, obrant perquè actuïn en comú constituint des de dalt i des de baix un potent agrupament de sindicalistes i treballadors en defensa del sistema públic de pensions, per l’auditoria.

## Els nostres compromisos...



No t’ho perdís, la teoria és una guia per a l’acció...

## Després de l’èxit de la manifestació del 15-0...



### Campanya d’extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L’elaboració i enviament d’aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l’edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l’any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: [info@posicuarta.org](mailto:info@posicuarta.org)

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>



Partido Obrero Socialista Internacionalista  
Sección en España de la I.O. Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Telèfon:  
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>  
Busca'ns en Twitter: @posicuarta